

ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ ΤΟΥ ΡΟΥΝΤΑ

Σάν πέθανε ο Ρούντας, τὰ σκυλιά του πήρανε τούς πέντε δρόμους. Ὁ Ἄρης, κανελλῆς μὲ ἄσπρες βοῦλες, ἡ Ἄρτεμις, ἄσπρη μὲ βοῦλες κανελλιές, εἶταν μιὰ φορά τὰ ἁμωρότερα λαγωνικά τοῦ τόπου. Οἱ κυνηγοὶ τὰ ζηλεύανε, πρόσφεραν μεγάλες τιμὲς γιὰ νὰ τ' ἀποκτήσουν, μὰ ὁ Ρούντας, χαμογελώντας κάτω ἀπὸ τὰ ψάρια μουστάκια του, ἔλεγε: «Τὰ σκυλιά μου; Οὔτε κουθέντα. Μὲ διαμάντια δὲν τ' ἀλλάζω!» Κ' εἶταν, ἀλήθεια, ἀχώριστοι συντρόφοι ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ δυὸ λαγωνικά, ὄχι μόνο στὸ κυνήγι, μὰ καὶ στὸν περίπατο, στὸ παζάρι, στὸν καφενὲ—παντοῦ. Ἐκεῖνος ψηλός, μὲ τὴν κουνιστὴ περπατησιὰ ποὺ τοῦχε δώσει σαράντα χρονῶν θαλασσινὴ ζωὴ· ἐκεῖνα χυτὰ, ζωντανὲς σαῖτες, πηγαίνανε μπροστὰ—πίσω, τρυπώνανε στὰ χέρτα, χανόντουσαν, γιὰ νὰ φανοῦν ἄξαφνα, μυρίζοντας τὸν ἀέρα μὲ τίς σουβλερὲς μοῦρες τους, τρόμος τῶν πουλιῶν ποὺ ἀναπτεροῦγιαζαν τοῦ ψήλου.

Γιὰ τὸν παλιὸ καραβοκώρη τὸ κυνήγι εἶχε γίνει πάθος. Δυὸ—τρεις φορές τὸ χρόνο ταξιδεύετονε στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ καινούργωσῃ τίς προμήθειές του.

Τὰ ντουφέκια του εἶταν ἡ τελευταία λέξη τῆς ἐπιτεχνίας, τὰ φυσέκια του τῆς καλλίτερης Ἑγγλέζικης μάρκας. Ἡ φέλιπνη φορεσιά του, οἱ τσάντες του, οἱ μπότες του πάντα περιποιημένες. Ἐνα βράδι ποὺ τὸν ἀπάντησα στὴ δεντροστοιχία νὰ γυρίζῃ στὴν πόλη, εἶταν καμαρωτός, σὰ νὰ μὴν τὸν εἶχε κουράσει καθόλου ἡ ὁλοήμερη ἐκδρομὴ. Κάτω ἀπὸ τὴν πλατειὰ ρεμπούμπλικα τὰ μάτια του λάμπανε ἀπὸ ζωὴ. Στάθηκε καὶ μοῦδωκε τὸ χέρι,

— Λεβεντιές, καπετάν Ρούντα! τοῦ εἶπα.

Χαμογέλασε κολακεμένος. Κουβεντιάσαμε λίγο γιὰ τίς μπεκάτσες ποὺ εἶχαν πέσει μὲ τὴν τελευταία χιονιά, γιὰ κάτι ἀγριόχηνες ποὺ σημαδεύτηκαν στὸ βάλτο, πέρ' ἀπὸ τὴν Ἴρια, γιὰ κάτι τσαρλατάνους κυνηγοὺς ποὺ βάλθηκαν νὰ περάσουν τὸ Σεβὰχ Θαλασσινὸ στὰ ψέματα· Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀκούστηκαν κακαρίσματα καὶ φωνὲς γυναικῶν τρομαγμένες. Ὁ κυνηγὸς ἀλαφιάστηκε, σφύριξε καὶ τὰ δυὸ σκυλιὰ φανερώθηκαν τρέχοντας. Εἶχαν στρώσει στὸ κυνήγι τίς κότες τοῦ γειτονικοῦ περβολιοῦ. Στὸ κάλεσμα τ' ἀφεντικοῦ τους χύθηκαν ἔξω ἀπὸ τὰ λάχανα καὶ τώρα νάτα ποὺ στέκουν πλάγι τοῦ ὑπάκουα, μὲ

τὰ μάτια καρφωμένα ἀπάνω του. Ὁ Ρούντας ἔσκυψε καὶ χάραιψε τὰ κεφάλια τους.

— Τὰ παιδιά μου, μουρμούρισε.

— Τ' ἀγαπάτε ;

— Τρελλαίνουμαι γιὰ δαῦτα !

Κ' ὕστερα μελαγχολικά :

— Μήπως καὶ ποῖν ἄλλο ἔχω στὸν κόσμο ; Αὐτὰ εἶναι γιὰ μένα καὶ συγγενεὶς καὶ φίλοι.

Μπορεῖ νὰ μὴν εἶταν ὑπερβολή. Κανένας δὲν ἤξερε ἂν εἶχε συγγενεὶς ὃ καπετὰν Ρούντας, ὃ ξενοφερμένος, πού ζοῦσε μοναχός, σ' ἓνα καμαράκι, στὴν ἄκρη τῆς πόλης, κάτου ἀπὸ τὸ φρούριο. Ὅσο γιὰ φίλους, μπορεῖ νάφταιγε κι ὃ ἴδιος. Κάποια μισανθρωπία, θάλεγε κανεὶς, τὸν κρατοῦσε μακριὰ ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ συμπάθεια. Στὸ καφενεῖο καθόταν πάντα ἀσυντρόφευτος, παράμερα, φουμάροντας τὴν πίπα του — καπορὰλ πού σκορποῦσε βαρεῖὰ μυρουδιά—μὲ τὸ βλέμμα βυθισμένο μακριὰ, ποῖς ξέρει σὲ ποῖν περασμένο κόσμο. Τὰ σκυλιά εἶταν κουδαρασιζμένα στὰ πόδια του, μισοκλείνανε τὰ μάτια, βυθισμένα, ποῖς ξέρει, κι αὐτὰ στὸ δικό τους κόσμο, σὲ δράματα φτερῶν καὶ ἰσκιῶν . .

Σὰν πέθανε λοιπὸν ὃ Ρούντας, τὰ σκυλιά του πήρανε τοὺς δρόμους. Καὶ τὸ πράμα συνέβηκε ἔτσι : Στὴν κηδεῖα του πού τὴν ἀκολούθησαν ἀπὸ χρέος χριστιανικὸ εἰ γειτόνοι καὶ πού τὴ φρόντισε ἡ σπιτονοικοκυρά του ἡ κυρὰ Βγενιά τὰ δυὸ σκυλιά πήγαιναν μπροστά, ἡμερα, μὰ σὰ σαστισμένα γιὰ κείνο πού συνέβαινε σήμερα στὸν ἀφέντη τους. Ὅταν ἡ κηδεῖα ἔφτασε στὴν πόρτα τοῦ νεκροταφείου, ὃ παπ' Ἀργύρης φώναξε :

— Διώχτε τὰ σκυλιά !.. Δὲν κάνει νὰ μποῦνε μέσα !

Μὰ πού νὰ τὰ σταματήσουν. Πρῶτα ὃ Ἄρης, ὕστερα ἡ Ἄρτεμις χύθησαν γλιστρώντας σὰ χέλια ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σκέλια τῶν ἀνθρώπων. Τὰ παιδιά τὰ κυνήγησαν μὲ τὶς πέτρες, ὡς πού χάθηκαν κοντὰ στὸ νεκροσκοπεῖο, ἀνάμεσα στοὺς σταυροὺς καὶ στὰ σφερδοῦκλια.

Τὴν ἴδια βραδιά, ὅσοι πέρασαν ἀπὸ τὴ δημοσιὰ ἀκουγαν ξέμακρα, πρὸς τὸ μέρος τῶν κυπαρισσιῶν, θρηνηρὰ ἀλυχτήσηματα, οὐρλιάσηματα παραπονετικά. Καὶ κάποιος, πού ἤξερε τὴν αἰτία, εἶπε :

— Τὰ σκυλιά τοῦ Ρούντα !..

Ἵστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, νάσου τα καὶ ξαναράνηκαν στὴν πόλη. Γύριζαν καὶ τὰ δυὸ μαζί, μὲ τὰ κεφάλια κατεβασμένα, μὲ τὰ πλατιά τους αὐτιά κρεμασμένα. Πρῶτα πήγανε σπῆι τους. Ἡ κυρὰ Βγενιά,

πού τ' άκουσε νά ξόνουν τήν πόρτα μέ τά νύχια τους, βγήκε στο παραθύρι και συγκινήθηκε : «Βρέ, τά κακόμοιρα ! Πώς έκατανήσανε τ' άφραναμένα...»

Άνοιξε, τάμπασε μέσα... Έκεινα τρέξανε στήν κάμαρα τ' άφέντη τους, άνήσυχα. 'Η γυναίκα τούς έβαλε νά φάνε, μπουκιές βουτηγμένες στο λάδι, «όπως έκανε ο μακαρίτης». Πέσανε αλαίμαργα στή γαδάδα. 'Υστερα, κουλουριαστήκαν στα πόδια του άδειανού κρεβατιού, σφιγμένα, τόνα μέ τ' άλλο. 'Η Άρτεμις άκουμπούσε τό κεφάλι της στο λαιμό του Άρη. Και μέιναν έτσι ώς τό βράδι, κι έλη τή νύχτα.

Μά τήν άλλη μέρα παρουσιάστηκε καινούριος νοικάτορας για τήν κάμαρα — ένας νιοτερμένος τηλεγραφητής. Τό σφερό έδιωξε τή συμπόνια. 'Η κυρά Βγενιά άνοιξε τήν πόρτα κ' έδγαλε στο δρόμο τά ζώα. «Άντέστε καφόμοιρα, τι νά σάς κάνω κ' έγώ άφο' εισαστε άτυχα...»

Έκεινα πλανήθηκαν γύρω στή γειτονιά, τό βράδι ξαναγύρισαν, ξύσανε τήν πόρτα, μά ή γριά δέν τούς άνοιξε. Ξαγρόπνησαν άπόξω ούρλιάζοντας. 'Η γειτονιά γίνηκε άνου κάτω. Τά πήρανε μέ τίς πέτρες. 'Ο φούρναρης βγήκε μέ μι' αναβέλα και τά χτύπησε : «Ούστ! ...». Τά σκυλιά, κλαίγοντας, χώνεψαν στο σκοτάδι, κατηφόρισαν στο λιμάνι, κατά τό Τελωνείο...

— Δέ βρισκεται κανένας κυνηγός νάν τά πάρη; είπανε μερικοί.

Και βέβαια, βρέθηκαν πολλοί, μά πώς νά τά καταφέρουν νά τούς άκλουθήσουν; 'Όσες φορές θέλησε άνθρωπος νά τά πιάση, δέιγνανε τά δόντια, φοβερίζοντας. 'Ακόμη και τόν Πέρβαιο τόν άπόστρατο, πού είταν καμμιά φορά σύντροφος τ' άφεντικου τους στο κυνήγι, δέν ήθελαν νά τόν ζυγώσουν. Βρώμικα τώρα, αδυνατισμένα, κακοτράχαλα, μά πάντα μαζί, πλανιόνταν μέσα στις ροδες, βύσκοντας στα σκουπίδια. Τίς περισσότερες φορές, νύχτα, πήγαιναν νά πλαγιάσουν στήν πόρτα τ' άφεντικου τους. Μά σάν τά χτύπησαν κάτω δυο φορές ακόμα, δέν ξαναπάνηκαν έκει. Συχνά τά βλέπανε στους παραλιακούς; καφε νέδες και συχνότερα κάτω από τό ύπόστεγο του Τελωνείου.

Μά μέρα, ο Άρης τάνηκε μόνος. Τί νάχε γίνει ή συντροφισιά του; Πιός ξέρει. Μπορεί και νά τήν πήραν οι ναύτες του Βατικιώτικου τρεχαντηριού πού ήρθε φορτωμένο κρεμμύδια κ' έφυγε δυο ώρες μεσά νύχτα. Τό τρεχαντήρι δέν είχε παραδόσκυλο. Πώς λοιπόν, διαν έφυγε άκούστηκαν ξέμακρα, από τή σκοτεινή θάλασσα, ούρλιάσματα; Κάποιοι πού άγρόπνησαν στο μουράγιο, ψαρεύοντας γοφάρια, γροίχησαν κι άλλο σκυλίσιο κλάψιμο από τό Βραχίονα, ένα ούρλιασμα πού άπαντοίσε σάν αντίλαλος.

Κι ὁ Ἄρης γύριζε τώρα μοναχός, ἀπάνου κάτω στὰ μευράγια, ραντισμένοι ἀπὸ τὰ κύματα, ἀξιολύπητος.

Σωστὸ κοπρόσκυλο κατάντησε. Οἱ ἄσπρες βούλες ἀφανίστηκαν κάτω ἀπὸ τὴ βρώμα ποὺ σπέπαζε ὄλο του τὸ κορμί. Τὰ τσιμπούρια κρεμάστηκαν σταφύλια ἀπὸ τ' αὐτιά του. Τὰ παῖδια του πεταγόντουσαν κίτου ἀπὸ τὸ ἄθλιο πετοῖ. Καὶ στὰ λιμασμένα του μάτια καθρεφτιζότανε ἀπειρη θλίψη . . . Μὲ τὸν καιρὸ τὰ μάτια κείνα πήρανε μιὰν ἔκφραση φόβου. Μπορῶ νὰ βεβαιώσω πὼς ἔλη τὴ μέρα χανότανε ἀπὸ τοὺς δρόμους, μπορεῖ καὶ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν πόλη, νὰ λημέριαζε κατὰ τις παλιὲς βενετσιάνικες καμάρες, κείθε ἀπὸ τὴ Φόσσα. Μὰ σίγουρα τὴ νύχτα ξαναγύριζε μὲ τὸ σκοτάδι, νὰ φαχουλέψη στὰ σκουπίδια γιὰ κανένα κόκκαλο. Μιὰ φορὰ τὸν εἶδα κιόλας.

— Ἄρη ! Ἄρη !

Τὶ νὰ γίνηκε στὴν ψυχὴ τοῦ σκύλου ποὺ ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ ξανάκουγε τ' ὄνομά του ; Στάθηκε. Τὸ σοκάκι εἶταν ἔρημο. Μέσα στὸ φωτερὸ κύκλο τοῦ φαναριοῦ ζύγωνε κουνώντας τὴν οὐρά, μὲ κοίταξε σὰ φάντασμα. « Ἄρη ! ». Μὰ τὴ στιγμή ἐκείνη κάποιο παράθυρο βρόντηξε ἀπὸ τὸν ἄερα. Ὁ σκύλος ἀλαφιάστηκε. Ἐφυγε τρεχᾶτος.

Δὲν τὸν ξανάειδα πιά, κ' ὕστερα ἀπὸ δυὸ—τρεις μῆνες εἶχα ξεχάσει καὶ τὴν ὕπαρξή του.

Μιὰ μέρα ἐνῶ περπατοῦσα ὄξω ἀπὸ τὴν πόλη, κοντὰ στ' ἀκρογιάλι, ἄκουσα πίσω μου φωνές, γλαλοή, βήματα ἀνθρώπων ποὺ ζύγωναν τρέχοντας. Κι ἀπὸ τὸ στενὸ δρόμο ποὺ ἔφερνε στὴν παλιὰ Φόσσα, εἶδα νὰ ξεμπουκάρη ἓνα πλῆθος ἀπὸ στρατιῶτες, πολίτες, παιδιὰ, ἓνα θολὸ κύμα κόσμου ποὺ κυνηγοῦσε μὲ ξύλα καὶ σπαθιά ξεγυμνωμένα ἓνα σκυλί. Ἀπάνου στὴν τάπια τοῦ Ὀπλοστασίου φανερωθήκανε ἄλλοι στρατιῶτες καὶ δυὸ ἀξιωματικοὶ φωνάζοντας μὲ ταραγμένες χειρονομίες. Αὐτοὶ φώναζαν σὲ μένα.

— Φυλάξου ! Εἶναι λυσσασμένο ! Φύγε ! φύγε ! . . .

Νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, σάστησα. Πήδησα ἀπάνω σ' ἓνα τειχάκι, λείψανο τοῦ παμπάλαιου καναλιοῦ, κ' ἐκεῖ στάθηκε καὶ εἶδα . . . Καὶ εἶδα τὸ σκύλο νὰ περνᾷ ἀφρισμένος. Θέ μου, εἶταν ὁ Ἄρης ! Πιά σὲ τί γάλι ! Σκέλεθρο ζωντανό, ποὺ τὸ κούρνιζε, λές, κάποιος ἤλεχτρισμας, μὲ τὴν οὐρὰ δλόρθη, σὰ φίδι ποδερὸ, στὸν ἄερα, μὲ τὰ μάτια φωτφορέατα φάγκριζε κιόλας τὸ στόμα του βγάζοντας ἄφρη. Κι ἔ-

τρεχε τὸ κακόμοιρο, δρομοῦσε κατὰ τὴ θάλασσα, μὲ τὰ μάτια στηλά, κυνηγᾶμενο ἀπὸ τὸ μανιασμένο κόσμο.

—Εἶναι λυσσασμένο !.. λυσσασμένο ! . . Φυλάξου ! . . Φύγε ! . .

Μιά, δυὸ πιστολιές κ' εἰ σφαῖρες πέρασαν ἀπὸ μπροστά μου σφύριζοντας. Πυροβολοῦσαν εἰ χωροφύλακες, καὶ τὰ παιδιὰ πετοῦσαν λιθάρια.

— Σκοτώστε το ! Σκοτώστε το ! Εἶναι λυσσασμένο !

Ὁ Ἄρης ἔφτασε στὴ θάλασσα. Στὰ βότσαλ' ἀπάνου τὰ πόδια του τρέκλιζαν. Γιὰ μιὰ στιγμή, κώλωσε φοβισμένο μπροστά στοῦ νεροῦ ποῦ πάφλαζε μαλακά. Γύρισε τότε κατὰ τοὺς ἀνθρώπους. Στηλιώθηκε ὅσο μπορούσε καλλίτερα, μὲ τὰ πόδια ἀνοιχτά, κ' ἐτοιμάστηκε γιὰ μιὰν ἀπελπιστικὴ ἄμυνα. Εἶτανε φοβερὸς ἔτσι ὁ Ἄρης, μιὰ ἄγρια μεγαλοπρέπεια εἶχε πάρει στὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμή, μὲ τὸ ἀπάνου χεῖλο ἀνασυρμένο, μὲ τὰ μάτια ποῦ θαρροῦσες πὼς θὰ πεταχτοῦν σὰ βόλια ἔξω ἀπὸ τίς κώχες τους, μὲ τὴν τρεμούλα τοῦ πετοῦ τοῦ, μ' ἔλη του τὴν τερατωσύνη. Τὸ πληθος, ποῦ εἶχε ζυγώσει τώρα, σταμάτησε δειλιασμένο. Μερικοὶ πισωδρόμησαν λίγο. Γίνηκε μιὰ λιγδὸστιγμὴ σιωπῆ. Ἄξαφνα, σὰ μαχαιριά μπήχτηκε ἓνα θρηγερό, κρύο, σερνάμενο ἀλύχισμα κ' εἰ ἀντικρινὸς φράγκικες καμάρες τὸ δευτέρωσαν μὲ τὴν ἀντίλαλό τους, σὰ ν' ἀπαντοῦσαν ἓνα — δύο — τρία σκυλιὰ μέσ' ἀπὸ τὸ χλιοχρονίτικο σκοτάδι, τὰ σκυλλιὰ τοῦ Φραγκίσκου Γκριμάνου, τοῦ « πρεβεδούρου τῶν κάστρων » .

Μὰ σύγκαιρα βρόντηξ' ἓνα πιστόλι.

Ὁ Ἄρης πήδηξε ψηλά καὶ πίσω, ἔπεσε μέσα στὰ ρηχὰ νερά ποῦ τὸν μισοσκέπασαν. Τότε πήρην ὄλοι κουράγιο καὶ τρέξανε στοῦ γυαλό. Τὰ νερά γλύφανε τὴν ἀμμουδιὰ κοκκινισμένα.

Καὶ τὰ παιδιὰ πήρανε βότσαλα καὶ πετροβολοῦσαν τὸ σκοτωμένο σκυλί.

Σιγά — σιγά κατέβαινε τὸ σκοτάδι . . .

« Δὲν μπορεῖ ν' ἄχη κανεὶς τὸ νοῦ του σ' ἓνα σκύλο. » Τόπα αὐτὸ πολλές φορὲς μέσα μου, θυμωμένος μὲ τὸν ἑαυτό μου, τοῦ ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια, ἐπιμένει σὲ κάποιες θύμησης, σὲ κάποιες τραγωδίες. Μὰ αὐτές, ποῦ τίς νομίζει κανεὶς κοιμισμένες γιὰ πάντα, τρυποῦν τὸν καιρὸ κι ἀνεβαίνουν σερνάμενες, σὰν τὰ χωματένια σκυλήκια. Ἄνεβαίνουν καὶ σὲ βσανίζου. Στὴν ἀρχή, λέει κανεὶς πὼς πάνε, πέρασαν. Μὰ θὰ ξανάρθουν. Κ' ἴσως ἅμα τίς γράψει, ξαλαφρώνει. Στὸ κάτου τῆς γραφῆς, εἶναι καὶ γελοιο νὰ θλιβεται κανεὶς γιὰ ἓνα ζῶο.

Σε λίγες μέρες είχα λησμονήσει πιά την τραγωδία της άπρογιαλιάς. Τόσο που ένα άπόγειομ βγήκα από την πόλη και πήγαινα κατά τὰ μέρη καινα άνυποψίαστος.

Τὸ δειλινὸ τ' Ἀπριλιάτικο εἶταν ἐξαίσιο. Καθρέφτης ἡ θάλασσα· κ' ἡ μυρουδιά της ἐρχότανε ἀνακατεμένη μετὸ τραγοῦδι τῶν ψαράδων που καμάκευαν γλώσσες και σουπιές στὸ ρηχὸν κέρφο. Ἀρμυρήθρες πρασινοβελούδιζαν στὴν ἀμμουδιά, και πίσω τους, στὸ χέρσωμα, βλυσίδι τ' ἄγρια βλήττα, τὰ χαλκοπράσινα, που «ἔσαι τὰ τρώωνε βλέπουν τὰ πράματα διπλά».

Ξάφνου, θυμήθηκα τὸν Ἄρη και τὸ κακὸ του τέλος. Εἶπα «κἀπου ἐδῶ» κ' ἔψαξα μετὸ μάτι. Και τότε, μέσα στὰ νερά, - που είχαν κατεδεῖ κιόλας λιγάκι ἀπὸ τὴ χασοφεγγαριά - εἶδα ἕνα μαῦρο πρᾶμα κοιτάμενο, που σάλευε: Βέβαια, εἶταν ἕνας σκύλος κ' ἐσάλευε, χωρίς νὰ προχωρῆ ἀπὸ τὴ θέση του. Δὲ μετὸ γελοῦσαν τὰ μάτια μου... Ἐσάλευε μόνος του, γιατί ἡ θάλασσα εἶταν γυαλί. Μποροῦσα νὰ πιστέψω πῶς, ὁ Ἄρης εἶταν ζωντανὸς ἀκόμη, ὕστερα ἀπὸ δυὸ βδομάδες μέσα στὸ νερό;

Ζύγωσα πιότερο και κοιτάξα καλλίτερα. Και εἶδα πῶς τὸ κορμί τοῦ σκύλου εἶταν ἔλο σκεπασμένο ἀπὸ καθούρια, ἀμέτρητα καθούρια, μικρά, μεγάλα, γυαλιστερά, μαῦρα, που ἔτρωγαν τὸ κορμί τοῦ σκοτωμένου ζώου κι ἀναδεύονταν σὲ μιὰ μάζα που πηγαινοερχότανε σ' ἔλο του τὸ μᾶκρος. Και καθὼς εἶταν σιγαλιά, ἄκουγα ἐν' ἀλαφρὸ τρίξιμο, σάν κοκκάλων που ἀνακατεύονται...

Μιὰ ἀλκυόνα πέρασε, ἀγγίζοντας τὴ θάλασσα μετὸ γαλάζια φτερούγα της. Ὑστερα μιὰ ἄλλη, που ἔφερνε βόλτα τὴν πρώτη μ' ἀνοιχτοὺς γύρους. Ἐστηναν τὸν ἐρωτικὸ τους χορὸ ἀπάνου ἀπὸ τ' ἀνοιχτάτικα νερά.

Τὰ πουλιά, κι ἔλα τὰ ζῶα εἶναι πιὸ καλότυχα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους γιατί δὲν ἔχουν τὴ γνώση τοῦ θανάτου. Κι εὔτε τὸ φόβο του.